

19 Σεπτεμβρίου 2020

Ό,τι σπέρνουμε, αυτό θερίζουμε...

/ [Μήνυμα ημέρας](#)

Μια μέρα μιλούσα στους ασθενείς του νοσοκομείου των Αθηνών «Σωτηρία». Και ένας νεαρός γύρω στα 30 με το κομπολόι στο χέρι έκανε βόλτες έξω από την αίθουσα.

Δεν έμπαινε στην αίθουσα να ακούσει την ομιλία και θεωρούσε κουτούς και οπισθοδρομικούς όσους έμπαιναν να ακούσουν.

Όταν τελείωσα την ομιλία μπαίνει μέσα στην αίθουσα με την μαγκιά του και μου λέει:

- Δεν τα πιστεύω εγώ αυτά...
- Δεν είναι υποχρεωτικό, του λέω.
- Μη μου μιλάς εμένα για παπάδες!
- Που ξέρεις τί μίλησα εγώ; Άλλωστε εσένα δεν σου μίλησα. Εσύ έκανες τις βόλτες σου στη βεράντα... Εγώ μίλησα στους άλλους αδερφούς. Ήρθαν μόνοι τους κάτι να ακούσουν, δεν πληρώνουν. Αλλά πες μου, σε τί σε έφταιξαν οι παπάδες;
- Έχω 3 μήνες εδώ και δεν ήρθε κανείς να με δει...
- Έχεις ξαναρρωστήσει;
- Χτύπα ξύλο! Πρώτη φορά και τελευταία θα είναι..
- Φίλοι σου, συγγενείς σου, έχουν αρρωστήσει;

- Πολλοί.

- Πόσες φορές έχεις πάει και τους έχεις επισκεφτεί, για να τους παρηγορήσεις και να τους συμπαρασταθείς;

- Είναι αλήθεια ότι δεν πήγα..

- Εφόσον δεν έκανες έλεος σε κανέναν, πώς θέλεις να σε κάνουν έλεος; Βλέπεις λοιπόν ότι ήρθες εδώ για να μάθεις, όταν βγεις με το καλό έξω, να πηγαίνεις όπου υπάρχει πόνος και ανάγκη, διότι πάντοτε θα πληρώνεσαι με το ίδιο νόμισμα...

Έτσι είναι αγαπητοί μου! Σπείραμε αγάπη στον συνάνθρωπό μας, αγάπη θα θερίσουμε. Σπείραμε σκληρότητα, σκληρότητα θα θερίσουμε. Ό,τι σπέρνουμε, αυτό θερίζουμε...

Δημήτριος Παναγόπουλος